

ХРАМЪТЪ НА ПОБЕДАТА

Исторически разказъ*

Дванадесетъ години живѣ въ миръ народа на Иоанъ Асень II. Дванадесетъ години доскорошниятъ робъ забива дълбоко въ земята орѣхово рало, а напролѣтъ сърдцето му преливаше отъ радостъ, като гледаше златното житно море да се люшка на едри талази.

Радваше се заедно съ народа миролюбивиятъ царъ, който, безъ да бжде завоевателъ, бѣше разширилъ границитѣ на своето царство до три морета. И отъ благодарностъ къмъ Бога, безъ когото ни дума, ни дѣло се изпълнява, бѣше заповѣдалъ да се строятъ черкви и манастири по всички краища на обширната му държава. А въ богоспасния градъ Търново заржча да се построи храмъ, който по величие и украса да надминава всички храмове въ престолния градъ.

И стекоха се отвсѣкжде майстори-зидари, каменодѣлци и зографи, царската заржка въ точъ да изпълнятъ. Самъ благочестивиятъ царъ понѣкога напущаше Царевецъ, за да слѣзе при храма и съ планъ въ ржка даваше нареждания. И пъл-

* За написването на този разказъ съмъ се ползувалъ отъ книгата „Между Царевецъ и Трапезица“, отъ Л. Владикинъ.